

Arrest

nr. 214 327 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 juli 2016 België is binnengekomen, diende op 2 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 mei 2016 in Bulgarije, op 20 juni 2016 in Hongarije en op 5 juli 2016 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 7 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/08/2016
Overdracht CGVS: 22/05/2017*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er met u een persoonlijk onderhoud georganiseerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is, op 15 februari 2018 van 9.10 uur tot 12.18 uur; op 12 april 2018 van 9.19 uur tot 12.33 uur en op 8 juni 2018 van 9.15 uur tot 11.25 uur. Uw advocaten meester Verstraeten (loco meester Van Eenoo), meester Herssens (loco meester Van Eenoo) en meester Van Eenoo woonden respectievelijk de onderhouden van 15 februari 2018, 12 april 2018 en 8 juni 2018 volledig bij.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent zo'n veertig jaar geleden geboren in het dorp Abparan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U liep school tot de vierde graad. U bent getrouwd en heeft zeven kinderen.

U werkte als taxichauffeur op het traject Logar – Kabul tot u zo'n zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als chauffeur voor de Duitse ngo GTZ (later hernoemt tot GIZ) in de stad Kabul begon te werken. Aan het begin van het jaar 2016 stonden er plots talibs voor uw deur met de vraag explosieven tot ontploffing te brengen in de kantoren van GTZ. Omdat een weigering een snelle dood had betekende u toe. De volgende dag keerde u naar Kabul terug en zette u er uw werk voor GTZ verder terwijl u bij familie en een vriend logeerde. De taliban kwamen echter een tweede maal naar uw huis om u onder druk te zetten en ze belden u tweemaal op. Tijdens deze telefoongesprekken weigerde u deel te nemen aan de geplande aanslag waarop u met de dood werd bedreigd. Na het tweede telefoongesprek nam u verlof bij GTZ en begon u uw reis naar Europa voor te bereiden. Ongeveer een maand later verliet u Afghanistan om op 15 juli 2016 in België aan te komen. Op 2 augustus 2016 vroeg u internationale bescherming aan.

Na uw vertrek uit Afghanistan zochten de taliban meermaals uw familieleden. Ze vielen hen lastig en probeerden hen uw verblijfplaats te ontlokken. Tevens probeerden de talibs uw zoon tegen u op te zetten en hem bij de taliban in te lijven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: uw taskara (identiteitsbewijs), rijbewijs, een kopie van een pagina uit uw paspoort, zes badges, zes contracten, vijf certificaten, een appreciatiebrief, twintig foto's betreffende uw tewerkstelling voor GTZ, twee getuigenissen over uw positieve houding in België, een doorverwijsbrief van Artsen Zonder Grenzen, een afsprakenkaartje van uw psycholoog en een verslag van uw psycholoog.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In het door u neergelegde medische stuk vermeldt uw psycholoog drie adviezen ter bevordering van een goed verloop van uw persoonlijke onderhouden op het CGVS. Hij benadrukt om rust, vertrouwen en duidelijkheid te creëren. De mogelijkheid om een pauze aan te vragen, om te kunnen nagaan of de tolk u goed begrepen heeft en om de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen zijn belangrijk om u een gevoel van controle over het persoonlijkheid onderhoud te geven, zo onderstreept uw psycholoog. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u telkens aan het begin van uw persoonlijke onderhouden gevraagd om eventuele problemen of onduidelijkheden met de tolk te melden en aan te geven indien u andere problemen zoals de nood om een extra pauze ondervond. Voorts verliepen uw persoonlijke onderhouden in een rustige sfeer en u kreeg uitgebreid de mogelijkheid om uw asielmotieven uiteen te zetten en de vragen te beantwoorden zonder onderbroken te worden. De mogelijkheid een afschrift van het persoonlijk onderhoud te bekomen werd u aangeboden maar u koos er bewust voor om niet op het aanbod in te gaan (CGVS 8/6/2018 p.2; CGVS 12/4/2018 p.2). Buiten het vaststellen van de lacunes in uw kennis die hieronder verder besproken worden kon er op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouden opgemerkt worden dat u omwille van mentale problemen niet in staat zou zijn geweest adequate verklaringen af te leggen.

Hoewel u en uw advocaat aangeven dat u veel stress ervaart, psychologische problemen heeft en u stelt dat uw geheugen aangetast is door de problemen die u ervoer gaven jullie evenmin op enig moment aan dat uw psychologische problemen u dermate zouden hinderen dat u uw motieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten (CGVS 8/6/2018 p.2,8,9; CGVS 15/2/2018 p.10).

Bovendien kan er evenmin op basis van de neergelegde attesten vanuit gegaan worden dat de aangehaalde mentale problemen van die aard zouden zijn dat er van u geen volwaardige verklaringen over uw asielmotieven kunnen verwacht worden. Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud omschrijft u uw mentale problemen als het hebben van veel stress en veel nadenken waardoor u moeilijk slaapt en slaappillen neemt (CGVS 8/6/2018 p.2). De doorverwijsbrief van Artsen zonder Grenzen werd opgesteld door een adviseur die niet in staat is tot het maken van een medische analyse, waardoor het attest moet beschouwd worden als uw weergave van uw klachten. In deze brief staat geschreven dat u kampt met angstgevoelens, dat u rusteloos en bezorgd bent, dat u zich depressief voelt, dat u traumatische gebeurtenissen herbeleeft en dat u regelmatig nachtmerries heeft. In het attest van Koen van Praet, een licentiaat in de klinische psychologie en psychotherapeut wordt melding gemaakt van een toestand van extreme spanning waarin u zich bevindt. U vertoont een normale reactie op een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw gezin. Tevens werd er aangegeven dat u lijdt aan een angstproblematiek en een posttraumatische stress stoornis die zich vertaalt in nachtmerries, stokkende adem bij het slapen, slapeloosheid, hyperalertheid, herbeleving en enkele malen maakte u melding van dissociatie. Daarnaast heeft u een gevoel van machteloosheid en frustratie doorheen uw asielprocedure. Tenslotte maakt mijnheer Van Praet melding van een ernstige depressieve toestand. Als gevolgen voor uw functioneren meldt K. van Praet dat u in angsttoestand een gebrek aan concentratie vertoont, het risico bestaat dat u mentaal weg bent zeker bij vragen die over het risico voor uw gezin gaan, dat het ophalen van herinneringen moeilijker kan verlopen en dat u zich machteloos voelt. Hoewel het medisch verslag van mijnheer Van Praet een uitgebreid en genuanceerd verslag is en u ongetwijfeld kampt met depressieve, machteloze en bezorgde gevoelens mag er niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat de heer Van Praet een psycholoog is, die niet bekwaam is tot het vaststellen van een medische aandoening als PTSD. De toegevoegde meerkeuzelijsten kunnen de vaststellingen van mijnheer Van Praet – in tegenstelling tot wat hij beweert - niet objectiveren. Het betreffen screeningsmethodes waarin u aan de hand van meerkeuzelijsten uw stemming of gevoelens moet weergeven. Dat uw psycholoog naar een dergelijke door u ingevulde vragenlijst verwijst om te verduidelijken dat de mate waarin u de gebeurtenissen verwerkt heeft wijst op PTSD is eigenaardig. Dat deze diagnose schijnbaar gesteld wordt louter op basis van de door u opgeworpen klachten en niet aan de hand van een grondige analyse van uw mentale toestand door een bevoegde psychiater kan weinig overtuigen.

Hoe dan ook moet er aangestipt worden dat er niet aangenomen kan worden dat de geheugenproblemen die zich volgens uw psycholoog mogelijks kunnen manifesteren tijdens een persoonlijk onderhoud uw vermogen om uw asielmotieven uiteen te zetten op ernstige wijze aangetast hebben. Hoewel er inderdaad vaagheden in uw verklaringen vastgesteld werden strekt deze vaagheid zich niet uit tot al uw verklaringen aangaande uw asielrelaas. Opvallend is het dat zo goed als uitsluitend uw vermogen om gebeurtenissen in de tijd situeren, om tijdsperiodes te schatten en om het geven van een eenduidige opeenvolging van de vervolgingsfeiten aangetast lijkt. De vaagheid op het vlak van de chronologie van uw vluchtverhaal staat evenwel in contrast met uw gedetailleerde verklaringen op tal van andere vlakken. Zo weet u bijvoorbeeld heel concreet aan te geven dat het vijf uur was toen u de eerste keer door de taliban gebeld werd, het elf of twaalf uur in de voormiddag was toen de taliban een eerste maal u in persoon benaderden en kan u vele namen van en anekdotes met uw buitenlandse collega's aanbrengen (CGVS 12/4/2018 p.5,7; CGVS 15/2/2018 p.6,7). De vaststelling dat u zowel over uw leefwereld, uw werk als over de vervolgingsfeiten tal van details kunt meegeven doet afbreuk aan de these dat uw mentale problemen u zouden verhinderen uw asielmotieven afdoende uiteen te zetten. Daarbij moet eveneens opgeworpen worden dat de vaststellingen inzake uw verklaringen over de tijdslijn van uw vluchtverhaal niet het ontbreken van een exacte datum of minieme verschillen betreffen maar wel degelijk markante tekortkomingen, die zoals hieronder weergegeven geen werkelijke beleving van de aangehaalde gebeurtenissen doet vermoeden. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet enkel aan de hand van vaagheden maar ook verschillende onaannemelijkheden onderuit gehaald.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u weigerde in te stemmen met hun verzoek om een aanslag te plegen. Tal van onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden laten evenwel niet toe dat er enig geloof kan worden gehecht aan het vluchtverhaal waarop u uw verzoek om internationale bescherming steunt.

Vooreerst moet er aangekaart worden dat u de door u gekende vervolgingsfeiten niet volgens een consistente tijdslijn weet te situeren. Ondanks de hierboven aangehaalde opmerkingen van u en uw psycholoog aangaande uw mentale problemen blijken de gaten in uw chronologie dermate frappant. Zo kan u in uw eerste persoonlijk onderhoud slechts aangeven dat het aan het begin van het jaar 2016 was dat uw problemen met de taliban begonnen (CGVS 15/2/2018 p.10). Specifieker of in de Afghaanse kalender blijkt u niet in staat de aanvang van uw vluchtverhaal te situeren. Vreemd is dat u tijdens uw derde onderhoud niet meer weet hoelang na hun eerste bezoek u door de taliban voor het eerst gebeld werd. Zelfs tot een schatting bent u niet in staat (CGVS 8/6/2018 p.5). Nochtans wist u tijdens uw eerste onderhoud nog te vertellen dat u tien tot twaalf dagen na uw eerste persoonlijk contact door hen opgebeld werd (CGVS 15/2/2018 p.13). Ook vertelde u toen dat u twee nachten na uw eerste telefoongesprek met de taliban een tweede keer door hen werd opgebeld (CGVS 15/2/2018 p.13). Over deze termijn durft u later geen schatting meer te maken (CGVS 8/6/2018 p.7). Aangezien u verklaart dat u na de tweede dreigtelefoon niet meer naar uw werk ging, werkte u volgens uw eerste verklaringen dus nog tot zo'n twee weken na aanvang van uw problemen met de taliban (CGVS 8/6/2018 p.6). Als deze vraag u later opnieuw gesteld wordt wilt u opnieuw geen antwoord geven. Als erop aangedrongen wordt dat u een ruwe schatting geeft antwoordt u dat u geen idee heeft omdat u zich toen in een slechte situatie bevond en de dagen niet telde. Zelfs als u erop gewezen wordt dat u desalniettemin in staat zou moeten zijn om in te schatten of uw werkzaamheid twee dagen, twee weken of eerder een maand duurde houdt u vast aan uw piste dat de moeilijke situatie u niet tot een dergelijke schatting in staat stelde (CGVS 8/6/2018 p.6). Dit is weinig ernstig. Ook is het veelzeggend dat u niet weet of het tweede bezoek van de taliban aan uw huis voor of na jullie eerste telefoongesprek plaats vond (CGVS 8/6/2018 p.6). Nochtans wist u eerder te vertellen dat het tweede huisbezoek plaats vond voor het eerste telefoongesprek (CGVS 12/4/2018 p.7). Dat u deze incidenten niet aan elkaar kunt verbinden is opnieuw een sterke aanwijzingen dat u deze gebeurtenissen niet zelf beleefde.

Na uw eerste persoonlijk contact met de taliban keerde u naar Kabul terug. U wilde in Kabul blijven en er uw leven opbouwen. De dreigtelefontjes maakten u echter duidelijk dat uw plan om u in Kabul te vestigen geen veilige optie was, zo vertelt u (CGVS 12/4/2018 p.12; CGVS 8/6/2018 p.3,7). Het mag echter verbazen dat u geconfronteerd met gewapende talibs die beweren alle informatie over u te bezitten meent dat u ongestoord uw leven in Kabul kunt uitbouwen en zelfs hetzelfde werk kunt voortzetten, terwijl uw familieleden zich in uw dorp binnen handbereik van de taliban verblijven.

Ondanks uw plan om u in Kabul te vestigen nam u geen stappen om in Kabul een woonst te vinden. Naar eigen zeggen lieten de talibs u geen verdere stappen nemen door u telefonisch duidelijk te maken dat het menens was (CGVS 8/6/2018 p.4-5). Aangezien u in uw eerste onderhoud aangaf dat u het tweede dreigtelefontje, dat u deed besluiten dat een vlucht naar Europa een realistischer toekomstplan was in plaats van zich te vestigen in Kabul, zo'n twee weken na uw verhuis naar Kabul ontving blijft het eigenaardig dat u in deze twee weken geen stappen zette om voor u, uw vrouw en kinderen onderdak te vinden in Kabul (CGVS 8/6/2018 p.6; CGVS 15/2/2018 p.13). Immers hoewel u reeds in Kabul verbleef woonden uw vrouw en kinderen nog steeds in uw dorp en had de taliban beloofd om binnen de vijftien dagen met u contact op te nemen. Dat u in deze twee weken gewoon uw leven verder zette zonder te pogen uw gezin naar Kabul te halen en uw toekomst in Kabul te verankeren is allerminst aannemelijk.

Daarnaast mag het verbazen dat u evenmin andere pogingen deed om uw familie te beschermen tegen de taliban (CGVS 12/4/2018 p.8). Nochtans ligt het voor de hand dat de taliban in de mate dat ze u niet kunnen bereiken uw familie onder druk zou zetten. Als u erop gewezen wordt dat u ondanks de bedreigingen van de taliban niets deed om het gevaar voor uw familie af te wenden werpt u meermaals op dat enkel u en niet uw familie een probleem met de taliban had (CGVS 12/4/2018 p.10; CGVS 8/6/2018 p.3). Elders weerlegt u zelf uw tegenwerping. U vertelt immers dat door uw problemen het leven van uw broer in gevaar was en dat uw broer vreesde voor zijn veiligheid en die van jullie familieleden (CGVS 8/6/2018 p.3).

Als u vervolgens nogmaals gevraagd wordt of u of uw familieleden maatregelen namen ter hunner bescherming stelt u de vraag hoe u hen kan beschermen indien u zelf in gevaar bent en herhaalt u tot tweemaal toe dat uw familieleden niet bedreigd werden totdat u hun aanbod weigerde. Hoe uw beweringen dat ze de eerste twee weken niet bedreigd werden en dat uw afwezigheid u zou beletten om uw familieleden te helpen het gevaar van de taliban af te wenden is allerm minst duidelijk. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat jullie zelfs de meest voor de hand liggende maatregelen om uw familie van de taliban af te scherm en niet namen. Zo bleven uw dochters naar de Koranlessen en uw zoon naar school gaan (CGVS 8/6/2018 p.4). Het valt tevens op dat u toegeeft dat u de middelen had om uw vrouw en kinderen in Kabul onder te brengen. Uw excuus dat u niet in staat was ook de gezinnen van uw vier broers in Kabul te huisvesten kan niet verhullen dat u deze stap wel voor u maar niet voor uw vrouw en kinderen zette (CGVS 12/4/2018 p.8). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig het geloof in uw asielaanvraag.

Evenzeer is het verwonderlijk dat u na uw terugkeer naar Kabul bleef werken voor de Duitse ngo. Hoewel u niet van plan was de opdracht van de taliban uit te voeren bleef u zich naar uw werkplaats begeven en zelfs nadat u de taliban in ongezouten bewoordingen duidelijk maakte dat hun opdracht u niet zinde en ze u ter dood veroordeelden bleef u naar uw werk gaan (CGVS 8/6/2018 p.7; CGVS 12/4/2018 p.8; CGVS 15/2/2018 p.13). Nochtans wist de taliban dat u voor de ngo werkte en stelde u zich door telkens naar uw werkgever te pendelen bloot aan vervolging door de taliban. Als u gevraagd wordt waarom u na het eerste dreigtelefoontje toch uw werk verder zette antwoordt u dat het niet mogelijk was u daar te vinden (CGVS 8/6/2018 p.7). Erop gewezen dat de taliban claimde alles over u te weten en dat minstens uw tewerkstelling voor GTZ uit deze claim waar bleek te zijn oppert u dat u niet volledig geloofde dat ze alles over u wisten en dat ze veel druk op u zouden zetten om hun opdracht uit te voeren. De vraag waarom u niet geloofde dat ze u onder druk zouden zetten beantwoordt u niet maar u stelt daarentegen dat u uw gezin niet wilde achterlaten (CGVS 8/6/2018 p.7). Deze laatste uitspraak staat volstrekt haaks op uw bewering dat u na uw eerste ontmoeting doodsbang was en dacht dat die mensen alles wisten over u, uw familie en uw werk (CGVS 12/4/2018 p.6). Tevens geeft u aan dat u maar tot aan het tweede gesprek werkte voor GTZ en dat u door uw nachtdienst ook regelmatig vrij had (CGVS 8/6/2018 p.7). Uw respons kan evenwel niet verklaren waarom u zich in het licht van de doodsbedreigingen van de taliban bleef begeven naar de plaats waar de taliban u gemakkelijk zou kunnen identificeren en vervolgens viseren. De vaststelling dat uw gedrag in het licht van de doodsbedreigingen door de taliban niet plausibel is doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het mag ook verbazen dat u vertelt dat de taliban u in hun tweede huisbezoek verweten dat u hen niet contacteerde en vervolgens stelden dat ze u zouden doden als ze u zouden tegenkomen (CGVS 12/4/2018 p.7; CGVS 15/2/2018 p.13). Tegelijkertijd zegt u echter dat de taliban niet met u afspraken hen te contacteren en dat u zelfs hun contactgegevens niet had (CGVS 12/4/2018 p.7). Daarentegen meldden de taliban u in uw eerste contact dat ze u zouden contacteren (CGVS 12/4/2018 p.6). U verklaart hun verwijt door te opperen dat ze u misschien vruchteloos telefonisch trachtten te bereiken. Deze stelling strookt echter niet met uw bewering dat u geen melding van een gemiste oproep ontving (CGVS 12/4/2018 p.7). Dat de taliban iemand die instemde met hun opdracht (CGVS 15/2/2018 p.10) een dergelijk onredelijk verwijt zouden maken en hem vervolgens ter dood veroordelen is allerm minst plausibel.

Voorts doet de aanhoudende interesse van de taliban in uw persoon verwonderen. U beweert immers dat twee jaar nadat de taliban voor het laatst iets van u vernam en ondanks het steeds wederkerend antwoord van uw familie dat ze niet weten waar u zich bevindt de talibs regelmatig blijven vragen aan uw familieleden waar u zich bevindt (CGVS 15/2/2018 p.12). Dat na twee jaar zonder nieuws hun interesse in u nog steeds niet bekoeld is is zeer merkwaardig.

Tot slot valt ook uw beperkte kennis van de talibs waarmee u en uw familie problemen ondervinden op. Hoewel u twee talibs die actief zijn in uw regio bij naam kan noemen weet u niet met welke talibs, talibangroepen of talibancommandanten u of uw familieleden te maken hadden en nog steeds hebben (CGVS 8/6/2018 p.5; CGVS 12/4/2018 p.12). Uw redenering dat de strijders van de taliban hun gezichten bedekken kan tot op zekere hoogte gevolgd worden (CGVS 8/6/2018 p.5; CGVS 12/4/2018 p.12). Dat u echter niet het minste idee heeft van de talibangroepen die jullie viseren terwijl ze uw dorp tot hun basis gemaakt hebben is daarentegen niet aannemelijk (CGVS 8/6/2018 p.4).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als chauffeur voor een Duitse Ngo een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u als chauffeur een lage functie bekleedde binnen de ngo. Bovendien bestond uw dagtaak slechts uit het rondrijden van ngo medewerkers in de betere wijken van Kabul, voornamelijk van hun hotel naar het kantoor en terug (CGVS 15/2/2018 p.6). Slechts éénmaal moest u zich voor uw werk buiten de stad Kabul begeven (CGVS 12/4/2018 p.3). Voor u door de taliban bedreigd werd ondervond u geen problemen omwille van uw functie, zo verklaart u (CGVS 15/2/2018 p.11). Uit de ongeloofwaardigheid van het door u aangehaalde wedervaren met de taliban moet er aangenomen worden dat u geen problemen kende omwille van werk voor GTZ. Bovendien moeten de hieronder uiteengezette argumentatie dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul onderlijnd worden. Gezien uw lage functie, uw verklaring dat uw werkzaamheid zich zo goed als alleen in de miljoenenstad Kabul afspeelde, uw verklaring dat u nooit problemen kende omwille van uw tewerkstelling en de vaststelling dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar de Afghaanse hoofdstad louter omwille van de uw tewerkstelling bij een Duitse ngo zo'n twee jaar geleden een gegronde vrees op vervolging heeft.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin kan het CGVS uit de beschrijving van uw psychologische problemen besluiten dat uw mentale staat dermate ernstig is dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die eerder in staat was om in de hoofdstad een goed inkomen te verdienen (CGVS 15/2/2018 p.9). Gedurende de zes jaar dat in Kabul werkte heeft u een grote vertrouwdheid met de stad opgedaan, werkervaring opgebouwd en er ongetwijfeld een vrienden- en kennissen-netwerk uitgebouwd. U verklaart ook dat u in Kabul een vriend en neven van uw vrouw heeft die u ter wille zijn (CGVS 12/4/2018 p.11; CGVS 8/6/2018 p.6). Bovendien blijkt uw geletterdheid uit uw uitspraak dat u Facebook gebruikt om het nieuws uit Afghanistan te volgen (CGVS 15/2/2018 p.16; CGVS 12/4/2018 p.13). Daarnaast zijn er ernstige aanwijzingen dat uw directe familieleden over de financiële middelen beschikken om u bij te staan bij uw vestiging in Kabul. U heeft immers een broer die economie studeerde aan een privé-universiteit in Kabul en een andere broer die momenteel management en economie studeert in de provincie Uruzgan (CGVS 15/2/2018 p.16). Dat uw broers dergelijke studies konden aanvatten is een indicatie van de goede financiële draagkracht van uw familie. Tenslotte moeten uw eigen verklaringen benadrukt worden. Als u gevraagd wordt of u zich bij terugkeer naar Afghanistan met uw vrouw en kinderen in de Afghaanse hoofdstad kunt vestigen verwijst u naar uw problemen met de taliban. Gevraagd om abstractie te maken van de voorgehouden problemen met de taliban ziet u geen beletsel voor jullie vestiging in Kabul (CGVS 8/6/2018 p.8). Evenmin kan er aangenomen worden dat de hierboven aangehaalde psychologische problemen uw vestiging in Kabul zouden bemoeilijken, laat staan verhinderen. Zoals reeds aangegeven komt het merendeel van de klachten voort uit de stressvolle situatie omwille van de onzekere situatie in België en uw bezorgdheid om uw familieleden en kan de diagnose dat u aan PTSD zou lijden dan weer niet gevolgd worden. Er kan dan ook niet besloten worden dat u bij terugkeer naar Kabul niet op een normale manier uw keven zou kunnen leiden. Gezien uw eerdere jarenlange beroepservaring in Kabul, uw vertrouwdheid met de stad en het netwerk dat u er bezit moet er besloten worden dat u zich redelijkerwijs bij terugkeer naar Afghanistan met uw vrouw en kinderen kunt vestigen in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om opnieuw buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Door uw blote bewering dat er dagelijks ontploffingen zijn in Kabul weerlegt u bovenstaande appreciatie geenszins (CGVS 8/6/2018 p.8).

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt immers geen documenten neer die uw asielmotieven kunnen ondersteunen. De taskara, het rijbewijs en de pagina uit het paspoort kunnen slechts uw identiteit bewijzen terwijl de stukken betreffende uw tewerkstelling evenmin betrekking hebben op uw asielaansluiting. Evenzo missen de getuigenissen over uw houding bewijskracht inzake uw asielmotieven. Tenslotte bevatten de medische stukken wel verwijzingen naar uw vluchtverhaal maar kunnen ze gelijkgesteld worden aan uw verklaringen. Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“1/ artikel 48/3, 48/9 § 2 en § 4 en 57/5 quater van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31/12/1980; hierna genoemd de Vreemdelingenwet).

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève).

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969).

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna Handvest genoemd)

b) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

c) van het medisch onderzoek, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

d) van de zorgvuldigheidsplicht

e) en van de materiële motiveringsplicht.

5/ schending van artikel 12, 1e lid b), artikel 17 lid 3 en 5 en 31 lid 7 b) Herschikte Procedurerichtlijn van 26/06/2013 (mbt de waarborgen (tolk) op het vlak van opvragen notities persoonlijk onderhoud)

6/ schending van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in artikel 10 en 11 GW.”

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn psychologische problemen en voert hierbij een schending aan van de volgende bepalingen: *“schending van de onderzoeksplicht zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; en schending van het medisch onderzoek ogv artikel 48/9 §2 en 4 Vw en gewaarborgd in artikel 18 lid 1 § 2 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU”.*

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing over zijn psychologische problemen. Hij voert aan dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft ondergaan in Bulgarije, waar hij, tijdens zijn detentie in een gesloten centrum gedurende vijfenveertig dagen, werd geslagen door de autoriteiten. Verzoeker werd hierover niet bevraged tijdens enig persoonlijk onderhoud. Verzoeker wijst er tevens op dat hij in het kader van de Dublinprocedure in België werd opgesloten in een gesloten centrum voor illegalen en dat hij 21 keer werd opgeroepen bij de autoriteiten in het kader van de Dublinprocedure en zijn verzoek om internationale bescherming. Hij benadrukt verder dat hij twee jaar na het indienen van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft ontvangen en meent dat er sprake is van *“psychisch lijden”* in België omwille van de langdurigheid van de procedure, terwijl *“volgens de nieuwe wet van 21/11/2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet (in voege op 22/03/2018) er een beslissing dient te komen op een tijdspanne van 6 maanden te gebeuren ...”* Verzoeker besluit aldus dat hij zich in een uiterst kwetsbare positie bevond, zodat het *“allerminst uitgesloten”* is dat zijn psychologische toestand hem verhinderde om volledige, duidelijke en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker geeft verder een korte theoretische toelichting over de behandeling van verzoekers met een bijzonder kwetsbaar profiel tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hij stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om advies in te winnen van deskundigen over zijn psychologische toestand, hoewel de wet in deze mogelijkheid voorziet en zijn psycholoog K. Van Praet in het psychologisch attest schreef dat hij beschikbaar was voor verdere inlichtingen. Verzoeker wijst verder op artikel 48/9, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of eerdere schade te vragen, doch meent dat deze bepaling dode letter is omdat het Commissariaat-generaal sinds januari 2015 niet meer beschikt over een *“psy-evaluatiecel”*. Noch verzoeker, noch zijn advocaat of arts kunnen aldus de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verzoeken om een dergelijk medisch onderzoek te laten uitvoeren.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting over de actieve samenwerkingsplicht die toekomt aan de commissaris-generaal indien de verzoeker om bepaalde redenen - zoals zijn psychologische toestand - niet aan de bewijslast kan voldoen. Hij stelt dat hij door de gebeurtenissen in Bulgarije en zijn vrees voor vervolging door de taliban psychologische problemen heeft ontwikkeld, die zich uiten in verschillende symptomen. Deze leiden ertoe dat de diagnose PTSD in zijn hoofd kan worden gesteld. Hij verwijst verder naar de bevindingen in het psychologisch attest van K. Van Praet over zijn depressie en de invloed op zijn geheugen en de bedreigingen van de taliban aan zijn zoon na zijn vertrek uit Afghanistan. Hij meent dat geen rekening gehouden werd met het uitzonderlijk lange tijdsverloop tussen het indienen van het verzoek om internationale bescherming en de persoonlijke onderhoudsbezoeken, terwijl dergelijk tijdsverloop volgens hem een invloed kan hebben op zijn relaas, gezien hij omwille van zijn ziekte en de medicatie die hij neemt cognitieve stoornissen ondervindt. Verzoeker verwijst naar informatie van het BCHV inzake de invloed van trauma's op het geheugen.

Verzoeker klaagt aan dat hij niet weet waarom zijn verzoek tijdens het derde persoonlijk onderhoud door een andere, mannelijke *protection officer* werd behandeld en dat hij evenmin weet of de *protection officers* die hem verhoorden de wettelijk vereiste opleiding kregen voor de behandeling van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Verzoeker verwijst andermaal naar informatie van BCHV en benadrukt hierbij dat er vaagheden zijn in zijn verklaringen tijdens elk persoonlijk onderhoud op chronologisch vlak. Hij verwijst ter verantwoording hiervoor naar het psychologisch verslag van K. Van Praet en diens brief bijgevoegd bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoeker PTSD heeft en extreme problemen met concentratie omdat verzoekers brein in een angsttoestand verkeert en er aldus een beperkte overdracht van informatie is naar het langetermijngeheugen. Verzoeker voert verder aan dat het geheugen kan veranderen in de tijd ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat bepaalde informatie niet gemakkelijk te reconstrueren is via herinneringen, en dat dit des te meer geldt voor traumatische gebeurtenissen. Hij besluit dan ook dat: *“Dit staat volgens verzoeker dan ook haaks op het geen tegenpartij poneert dat zij vermoedt dat verzoeker geen werkelijke beleving heeft van de aangehaalde gebeurtenissen”*.

Verzoeker betwist vervolgens de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de deskundigheid van de personen die de neergelegde psychologische attesten hebben opgesteld. Hij verwijst naar informatie van het Commissariaat-generaal over de kwaliteit en bewijswaarde van medische attesten en meent, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het niet aan de instanties toekomt om de expertise van een psycholoog zonder meer in twijfel te trekken (RvV 4 december 2014, nr. 134 599). Hij haalt aan dat bij het persoonlijk onderhoud van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt vermeld dat dit wordt uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal. Hij verwijst tevens naar een arrest van de Raad waarbij de bestreden beslissing werd vernietigd op basis van de neergelegde psychologische attesten van K. Van Praet en verwijst naar diens expertise met de psychologische begeleiding van verzoekers om internationale bescherming. De commissaris-generaal gaat er tevens aan voorbij dat het attest van K. Van Praet niet enkel werd gebaseerd op verzoekers verklaringen, maar uitgebreid ingaat op de verschillende symptomen van verzoeker. Hij wijst tevens op rechtspraak van het EHRM en de Raad en informatie van de International Association of Refugee Law Judges met betrekking tot de bewijswaarde van medische attesten.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op *“het niet opvragen van de notities van de persoonlijke onderhoudsbezoeken”* en voert een schending aan van de volgende bepalingen: *“schending van de hoorplicht zoals gewaarborgd in artikel 41 Handvest en van artikel 57/5 quater Vw, en schending van artikel 12, 1e lid b), artikel 17 lid 3 en 5 en 31 lid 7 b) Herschikte Procedurerichtlijn van 26/06/2013”*.

Verzoeker bevestigt dat geen afschrift van de notities van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker dit bewust heeft gedaan, wijst verzoeker erop dat zijn advocaat op het einde van het derde persoonlijk onderhoud een opmerking heeft gemaakt dat het zinloos is om voor de bestreden beslissing een afschrift te trachten bekomen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze werden, door de interne instructie van de Staatssecretaris om bepaalde dossiers met voorrang te behandelen, samen met de bestreden beslissing ter post opgestuurd, in overeenstemming met artikel 57/5 quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers advocaat vraagt zich dan het nut af van het opvragen van deze notities. Verzoeker vraagt zich bovendien af waarom zijn dossier niet eerder met voorrang werd behandeld, gelet op zijn kwetsbaar profiel, en verwijst naar artikel 31, zevende lid, b), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, dat niet werd omgezet in de artikel 57/6 § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij voert dan ook een schending ervan aan. Bovendien heeft de commissaris-generaal pas twee maanden na het laatste persoonlijk onderhoud zijn beslissing genomen.

Verzoeker benadrukt verder dat zijn advocaat geen notities opgevraagd heeft van de eerste twee persoonlijke onderhoudsbezoeken omdat dit na het eerste persoonlijk onderhoud onmogelijk was en zijn advocaat bij het tweede persoonlijk onderhoud op vakantie was. Verzoeker werd de mogelijkheid geboden om de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen, doch hij gaf aan dat hij deze niet kon vertalen. Het is voor verzoeker immers onmogelijk om binnen een termijn van 8 werkdagen een vertaling te bekomen van deze notities en zijn opmerkingen hierover aan te geven. Hij verwijst naar artikel 12, eerste lid, b), en artikel 17, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat een tolk moet worden voorzien om over de notities van het persoonlijk onderhoud te informeren en vraagt zich af of dit artikel correct werd omgezet in de nationale wetgeving.

Hij meent verder dat de interne instructie van de staatssecretaris een inbreuk vormt op het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en geeft een theoretische uiteenzetting over dit artikel. Hij voert aan dat het hoorrecht slechts in uitzonderlijke omstandigheden mag worden beperkt en dat de achterstand in de beoordeling van verzoeken op het niveau van het CGVS niet tot deze uitzonderingen behoort. Hij voert verder aan dat:

“Verzoeker meent aldus dat, desondanks de toepassing van artikel 57/5 quater § 4 Vw juncto artikel 57/6 § 2, 3 ° Vw, dat de termijn van 8 werkdagen om opmerkingen over te maken bij opvraging van de notities van het persoonlijk onderhoud ogv artikel 57/5 quater § 2 juncto artikel 17 lid 5 Herschikte Procedurerichtlijn geschonden is.

Dit laatste artikel voorziet met name dat ‘verzoekers en hun juridische adviseurs of andere raadslieden als bedoeld in artikel 23, hebben toegang tot het verslag of de schriftelijke weergave en, in voorkomend geval, tot de opname voordat de beslissingsautoriteit een beslissing neemt’ (eigen vetjes en onderlijning). Weliswaar kon de advocaat van verzoeker de facto een kopie van de notities van de persoonlijke onderhoudsbezoeken vragen, doch in de praktijk zouden deze notities pas met de beslissing overgemaakt worden.”

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging heeft. Hij voert een schending aan van: *“artikelen 48/3 Vw en schending van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in artikel 10 en 11 GW.”*

Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent verzoekers vermogen om de vervolgingsfeiten in de tijd te situeren, wijst verzoeker op dat deze gebaseerd zijn op zijn verklaringen tijdens het eerste en derde persoonlijk onderhoud, terwijl uit de notities van het derde persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker thans *“in een zodanige staat was dat hij amper functioneerde.”* Verzoeker betwist dan ook de motivering in de bestreden beslissing dat hij tijdens de persoonlijke onderhoudsbezoeken niet zou hebben opgemerkt dat hij niet in staat was om verklaringen af te leggen omwille van zijn mentale problemen. Verzoeker meent bovendien dat zijn gedrag, zoals omschreven in de bestreden beslissing, coherent is met de voorspellingen van zijn psycholoog in het psychologisch attest. Hij verwijst andermaal naar het door hem neergelegde psychologische attest en meent dat uit de bestreden beslissing dat de *protection officer* geen kennis heeft van de normale werking van het geheugen. Verzoeker verwijst verder naar het rapport *“Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems”* van UNHCR van mei 2013 over geheugenproblemen en voert aan dat het zelfs voor een *“normaal geheugen”* moeilijk is om gebeurtenissen in de tijd te situeren en tijdsperiodes te schatten. Ook de motivering in de bestreden beslissing dat het lijkt alsof verzoeker de gebeurtenissen niet zelf beleefde dient hierbij in een ander kader geplaatst te worden.

Verzoeker betwist vervolgens de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de bedreigingen door de taliban bleef verder werken in Kabul en niet probeerde om zijn gezin daar in veiligheid te brengen. Verzoeker herhaalt dat het voor hem financieel niet mogelijk was om zich met zijn hele familie in Kabul te vestigen, dat hij eerst wou kijken of de taliban hem nog zou bedreigen en dat hij het op dat moment mentaal te moeilijk had om grote beslissingen te nemen. Hij meent bovendien dat hij verder geen andere mogelijkheden had om zijn familie te beschermen tegen de taliban, gelet op zijn gebrek aan financiële mogelijkheden om zijn hele familie in Kabul te vestigen, het feit dat hij geen bescherming kon vragen aan de autoriteiten en dat hij ook zijn probleem niet bij zijn werkgever kon uiteenzetten. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ook met betrekking tot de voortzetting van zijn werk bij de Duitse NGO verwijst hij naar voorgaande documenten.

Verzoeker betwist tevens de beoordeling in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat de taliban verzoeker twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan nog zou viseren en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en UNHCR's *“Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

Betreffende verzoekers beperkte kennis van de talibanleden die hem viseren, merkt verzoeker op dat uit de UNHCR "Guidelines" van 30 augustus 2018 blijkt dat een verzoeker niet persoonlijk zijn vervolger hoeft te kennen. Hij verwijst tevens naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de taliban. Verzoeker betwist tevens de beoordeling in de bestreden beslissing dat louter verzoekers profiel als taxichauffeur bij een Duitse NGO geen aanleiding geeft tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees in zijn hoofde. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over andere chauffeurs die bedreigd werden door de taliban en voert verder aan dat de taliban wist dat hij over een badge beschikte waarmee hij dichte toegang had tot verschillende overheidsdiensten, de NATO, de luchthaven en hotels.

Verzoeker voert verder aan dat het niet nodig is dat een verzoeker een soort van "degradatie van geweld" moet meemaken vergeleken met andere verzoekers met een gelijkaardig profiel en verwijst naar informatie van het UNHCR. Hij wijst erop dat zijn collega F.K., die radio-operator was bij dezelfde Duitse NGO als verzoeker, in België erkend werd als vluchteling. Verzoeker stelt zich aldus vragen bij het deugdelijk onderzoek dat gevoerd werd in zijn verzoek om internationale bescherming. Hij wijst er immers op dat F.K. als radio-operator binnenbleef in een bureau, dit in tegenstelling tot verzoeker aflegde over de gevaarlijke situatie als chauffeur en de veiligheidsmaatregelen die hij diende te nemen. Verzoeker wijst op het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet en geeft een theoretische toelichting hierover. Hij meent dat het CGVS zijn beleid wijzigde in die zin dat er bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming thans een gradatie wordt gemaakt van de functies voor personen die bij NGO's in Afghanistan werken, hetgeen een schending vormt van het gelijkheidsbeginsel en de UNHCR "Guidelines" van 30 augustus 2018.

Verzoeker achter het verder "totaal van de pot gerukt" dat de bestreden beslissing motiveert dat zijn documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling geen betrekking hebben op zijn asielaanvraag, aangezien hij hiermee aantoont dat hij een risicoprofiel heeft als Afghaanse werknemer voor een buitenlandse NGO. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan zijn functie als chauffeur noch aan zijn regio van herkomst, Logar. Hij wijst er verder op dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier met betrekking tot de corruptie van Afghaanse documenten.

In een tweede middel, gaat verzoeker in een enig onderdeel in op "geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming" en voert een schending aan van de volgende bepalingen: "schending van artikel 48/4 en 48/5 § 3 Vw en schending van haar onderzoeks-, zorgvuldigheids- en motiveringsplicht"

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, merkt verzoeker op dat zijn herkomst en recent verblijf in het dorp Abparan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar niet wordt betwist. Hij betwist de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, namelijk dat hij over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hij voert aan dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en dat er sprake is van een omgekeerde of gedeelde bewijslast en dat de standaard redenering dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is onvoldoende is om aan te tonen dat verzoeker zich elders kan vestigen. Verzoeker meent echter dat de relevantie van het intern vestigingsalternatief onvoldoende werd onderzocht en verwijst naar de UNHCR "Guidelines" van 30 augustus 2018 over de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij voert aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in Kabul geen aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in strijd is met de UNHCR Guidelines en citeert uit deze Guidelines en informatie van EASO over de veiligheidssituatie in Kabul.

Bovendien benadrukt verzoeker dat de UNHCR Guidelines bepalen dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet voorhanden is in de stad Kabul. Hij wijst op informatie waaruit blijkt dat de Finse overheid besloot tot een opschorting van de Afghaanse asioldossiers op basis van deze Guidelines en naar Franse rechtspraak waaruit blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoekers uit Kabul stad.

Hij licht verder toe dat:

"Het artikel 48/4 Vw dient op een ruime wijze geïnterpreteerd te worden. De subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden niet alleen indien er een reëel risico is voor een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict, doch ook indien er een reëel risico is op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Deze onmenselijke of vernederende behandeling dient in de meest ruime zin geïnterpreteerd te worden.

Deze onmenselijke of vernederende behandeling wordt in de wettekst immers niet gekoppeld aan de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, waardoor de loutere beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul, Afghanistan, niet voldoende draagkrachtig is om te kunnen besluiten dat verzoeker niet zouden blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Aldus, gelet op het ruime begrip onmenselijke of vernederende behandeling diende tegenpartij naast de veiligheidssituatie ook de levensomstandigheden in Kabul in overweging genomen hebben bij zijn oordeel omtrent de noodzaak tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Verzoeker wijst er dienaangaande op dat intern ontheemden in Kabul terecht komen in “uitermate mensonwaardige levensomstandigheden” en verwijst naar een rapport van december 2017, dat recent is dan de COI Focus over ontheemden en terugkeerders in Kabul van Cedoca van 23 februari 2015, waaruit de schrijnende situatie voor ontheemden blijkt (verzoekschrift, stuk 16). Verzoeker wijst er andermaal op dat hij zich niet kan hervestigen in Kabul met zijn gezin en meent dan ook dat de commissaris-generaal tekortschiet in het analyseren van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul, aangezien verzoekers persoonlijke omstandigheden niet correct werden ingeschat. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn problemen met de taliban en het feit dat zijn loon onvoldoende was om in Kabul te wonen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift dan ook op dat de huurprijzen hoog zijn in Kabul, terwijl zijn familie in Logar gratis kan wonen, dat hij in Kabul moet betalen voor elektriciteit en water, terwijl hij dit in zijn dorp niet hoefde te doen. Hij verwijst verder naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de mogelijkheid om in Kabul te wonen. Hij betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat zijn directe familieleden over de nodige financiële middelen beschikken om hem bij te staan bij zijn vestiging in Kabul, aangezien zijn familie financiële problemen heeft. Zijn ene broer kon immers studeren aan de universiteit van Kabul op kosten van verzoeker, doch dit betrof een zware financiële inspanning. Bovendien is verzoekers broer thans werkloos. Hij voert aan dat de universiteitsstudies van zijn andere broer door de school werden bekostigd en dat deze broer eveneens werkloos is. Zijn andere broers zijn taxichauffeurs en landbouwers, zodat hij en zijn broer J. de enige kostwinners waren van een familie van 32 personen.

Verzoeker benadrukt ten slotte zijn psychologische problemen en kwetsbaar profiel en verwijst naar de UNHCR “Guidelines” van 30 augustus 2018 inzake de situatie van personen met mentale problemen. Bovendien blijkt uit informatie dat de veiligheidssituatie in Kabul een psychologische impact heeft op de meeste mensen, terwijl verzoeker al mentale problemen had in Afghanistan en deze verslechterd zijn in België.

Hij besluit als volgt: *“De mogelijkheid van een veilig intern vluchtalternatief werd door tegenpartij té ruim geïnterpreteerd. Daardoor doet tegenpartij afbreuk aan haar internationale verplichtingen.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- “Schriftelijke vraag en antwoord nr. 0072 – Zittingsperiode 54” van De Kamer van 16 maart 2015 (stuk 3);
- het verslag “De beoordeling van de asielaanvraag” van het Commissariaat-generaal van 12 mei 2015 (stuk 4);
- uittreksel uit het “Jaarverslag” van het Commissariaat-generaal van 2011 (stuk 5);
- uittreksel uit de notities van het persoonlijk onderhoud van M.S. van 16 juni 2018 (stuk 6);
- brief van psycholoog K. Van Praet van 9 september 2018 met als bijlage een uittreksel uit het rapport “Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems” van UNHCR van mei 2013 (stuk 7);
- uittreksel uit het rapport “Guidelines on the judicial approach to expert medical evidence” van International Association of Refugee Law Judges (stuk 8);
- uittreksel uit het “verslag contact vergadering asiel” van Myria van 20 juni 2018 (stuk 9);
- uittreksel uit de notities van het persoonlijk onderhoud van M.S. van 12 juni 2018 (stuk 10)
- uittreksel uit de “Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 11);
- uittreksel uit de “Guidelines on international protection nr. 12” van UNHCR van 2 december 2016 (stuk 12);
- een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van K.F. van 30 juni 2017, een kopie van diens facebookprofiel en een uittreksel van zijn DVZ-verklaring (stuk 13);
- het artikel “Finnish immigration authorities suspend Afghan asylum decisions” van 4 september 2018 (stuk 14);
- het arrest nr. 17045561 van het Franse Cour Nationale du droit d’asile van 9 maart 2018 (stuk 15);
- het rapport “Going “home” to displacement: Afghanistan’s returnee-IDPs” van IDMC van december 2017 (stuk 16);
- het artikel “Psychologists claim attacks creating fear among the public” van Tamim Hamid van 29 januari 2018 (stuk 17);
- het artikel “Afghanistan’s traumatized population: the forgotten downsides of the US-led Afghan war” van M. Wadan, van 8 februari 2018 (stuk 18);

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij voegt de volgende documenten toe:

- de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 1);
- uittreksel uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update*" van mei 2018 (stuk 2);
- uittreksel uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (stuk 3);
- het artikel "*Finland rules out Kabul as refuge for Afghan families with children*" van 12 september 2018 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gestemd.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, kan de commissaris-generaal worden gevolgd in zijn standpunt in de nota met opmerkingen dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Dit in acht genomen, blijft het motief dat verzoeker de gekende vervolgingsfeiten niet volgens een consistente tijdlijn weet te situeren niet overeind. Wat het begin van de problemen betreft, zijn verzoekers verklaringen gelijklopend vanaf de verklaringen in de CGVS-vragenlijst van 17 mei 2017 tot het derde CGVS-interview van 8 juni 2018. Verzoeker gaf iedere keer aan dat zijn problemen zich begin 2016 ontsponnen, met een eerste bezoek van vier talibs. De beschrijving van deze ontmoeting vertoont een zeer grote mate van coherentie wanneer de verklaringen van de verschillende interviews worden vergeleken (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 10-11; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 5-6; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 2-3). De bestreden beslissing vermeldt hierover in een volgende paragraaf bovendien ten onrechte dat het zou gaan om "*gewapende talibs*", wat verzoeker nergens uitdrukkelijk heeft vermeld dat hij gewapende mannen aantrof bij deze ontmoeting. De Raad stelt nog vast dat verzoeker wel degelijk een consistente tijdlijn gebruikt, wanneer rekening wordt gehouden met zijn verdere verklaring tijdens het derde CGVS-interview. Verzoeker gaf toen tevens aan dat hij nog vijftien dagen in Kabul was en werkte, alvorens hij de beslissing nam om ook daar te vluchten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 8). Dit is samenhangend met de verklaringen opgenomen in de bestreden beslissing dat verzoeker zich tijdens het eerste CGVS-interview herinnerde dat hij tien tot twaalf dagen na de ontmoeting de eerste keer werd opgebeld en dat hij twee nachten na het eerste telefoongesprek nog een tweede keer werd opgebeld (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 13). Verzoeker heeft daarna verklaard, zoals in het derde interview, dat hij na deze gebeurtenis de beslissing maakte om het land te verlaten (*Ibid.*, p. 14). De voorgehouden tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van het tweede bezoek van de talibs bij verzoekers huis, in diens afwezigheid, vindt geen steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing miskent verzoekers verklaringen waar wordt vermeld dat hij tijdens het tweede CGVS-interview vertelde dat het tweede huisbezoek plaatsvond voor het eerste telefoongesprek (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 7).

Het relaas van verzoeker dat hij, na de eerste ontmoeting, eerst naar Kabul trok, is op zich niet verbazend, zoals de commissaris-generaal poneert. Daarenboven werd al vastgesteld dat verzoekers beschrijving van deze ontmoeting een zeer grote mate van coherentie vertoont wanneer de verklaringen van de verschillende CGVS-interviews worden vergeleken (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 10-11; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 5-6; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 2-3). Hij licht ook op een aannemelijke manier toe waarom hij eerst naar Kabul trok (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 8 en 13; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 7-8).

Het wordt herhaald dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het bij de eerste ontmoeting bij verzoeker thuis zou gaan om “*gewapende talibs*”, want verzoeker heeft nergens uitdrukkelijk vermeld dat hij gewapende mannen aantrof bij deze ontmoeting. Verzoeker kan overigens wel gedetailleerd vertellen over de periode dat hij zich nog in Kabul probeerde te vestigen, zodat het verwijt in de bestreden beslissing dat hij geen enkele poging nam in deze twee weken om zijn gezin naar Kabul te halen en zijn toekomst er te verankeren door de Raad wordt verworpen. De Raad treedt de commissaris-generaal daarom niet bij dat het verder mag “*verbazen*” dat verzoeker evenmin andere pogingen deed om zijn familie te beschermen of dat het “*verwonderlijk*” is dat hij in Kabul, na de eerste ontmoeting nog twee weken bleef werken voor de Duitse NGO.

Wat de argumentatie in de bestreden beslissing betreft dat (i) het mag verbazen dat de taliban bij hun tweede huisbezoek bij verzoeker, in diens afwezigheid, hem verweten dat hij hen niet contacteerde en stelden dat ze hem zouden doden als ze hem tegenkwamen, (ii) de aanhoudende interesse van de taliban in zijn persoon doet verwonderen en (iii) zijn beperkte kennis van de talibs waarmee hij en zijn familie problemen ondervindt, opvalt, behoeven deze aspecten van het asielaanvraag geen bevestiging (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft immers een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen, zoals hierboven werd besproken, en door het voorleggen van documenten betreffende zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, plaatsen van eerder verblijf en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 19, nrs. 1-13). Alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn voorgelegd, en er is, wat de Raad betreft, een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. In de bestreden beslissing wordt trouwens bevestigd dat verzoeker kennis heeft van talibs die actief zijn in zijn regio. Zijn verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1; verzoekschrift, stuk 11; nota met opmerkingen, stukken 1-2). Hij heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. En zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan, temeer rekening moet worden gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid, die door de commissaris-generaal niet wordt betwist in de bestreden beslissing of in de nota met opmerkingen.

Het standpunt in de nota met opmerkingen dat er geen afbreuk gedaan wordt aan het geheel van de motieven zoals deze worden toegelicht in de bestreden beslissing, en die steunen op de totaliteit van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal, wordt niet bijgetreden door de Raad. Verzoeker behoort vooreerst tot een risicoprofiel, en kan daarnaast zijn vrees voor vervolging individualiseren.

De Raad acht het *in casu* aannemelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van een aan hem toegedichte politieke opinie, en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is, noch een binnenlands beschermingsalternatief.

Deze vaststellingen volstaan om tot een hervorming van de bestreden beslissing te komen en verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Een bespreking van de overige grieven en het corresponderende verweer dringt zich dan ook niet op.

In acht genomen wat voorafgaat wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP